

melser, og saa meget mere har jeg kunnet slutte mig til, at man fra Udvalgets Side har ment at burde gaa endnu et Skridt videre. End det, jeg gik, thi det, erkender jeg, var ikke noget stort Skridt, men hvor jeg fandt Bestemmelserne for rigoristiske, havde jeg dog foreslaaet en lille Smule Lettelse.

Ej heller har jeg nogen Betænkelighed ved Ændringsforslag Nr. 37, hvor det er foreslaaet at give § 16, der vedrører de Banker, der tillige driver Sparekassevirksomhed, en saadan Affattelse, at de paa-gældende Banker skal afvikle deres Sparekassevirksomhed i Løbet af 10 Aar. Jeg tror, det er en heldig Form for at faa et klart Skel mellem, hvad der er Banker, og hvad der er Sparekasser, det er i Virkeligheden, om jeg saa maa sige, mit principale Standpunkt, som Udvalget der med min Tilslutning har givet Udtryk. Naar jeg havde bibeholdt det, der stod i Kommissionsforslaget, var det, fordi man, naar der i en Kommission er Enighed om noget, der igennem saa mange Aar har været et omstridt Spørgsmaal, skal være forfærdelig forsigtig og give ualmindelig gode Grunde, hvis man gaar til at foreslaa en Ændring i, hvad en Kommission i saa Henseende har opnaaet Enighed om; men naar man i dette høje Ting i Banklovforslaget — det blev jo først behandlet — gik med til at trække et Skel, er det en Selvfølge, at man maa gøre Skridtet fuldt ud og ogsaa trække det her, og det har, som sagt, min fulde Tilslutning. Jeg er klar over, at det er langt at foretrække for det foreslaaede, og jeg havde vist ogsaa under Sagens første Behandling Lejlighed til at give det Udtryk, om end jeg selvfølgelig den Gang maatte gøre det med al mulig Forsigtighed, for at ikke Kommissionsmedlemmerne skulde sige, at jeg straks faldt fra Kommissionens Forslag.

Endelig nævner jeg det af det ærede 6te kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) omtalte Spørgsmaal om det saa meget nævnte Renteraad. Jeg indrømmer, at det er en Selvfølge, at man fra dette høje Tings Side nu sætter Bestemmelsen om et Renteraad ud ogsaa af dette Lovforslag, efter at det er afgjort, at man ikke vil have det for Bankernes Vedkommende, idet jeg der er enig i de Betragtninger, som den højtærede Ordfører (Bramsen) gjorde gældende, at man ikke for Sparekasserne alene burde have et saadant Renteraad. Paa den anden Side forstaar jeg saa udmærket godt den Stilling, Mindretallet med det ærede 6te kongevalgte Medlem som Ordfører har indtaget, naar det

siger: Ja, men vi var imod, at det gik ud af Banklovforslaget, og som Følge deraf er vi ogsaa imod, at det gaar ud her. Om der siden hen under Forhandlingerne om de to Lovforslag kan komme et Renteraad op enten i den samme Skikkelse eller i en ny Skikkelse, eller om andre Spørgsmaal kommer frem, der maaske kan forene de modstridende Opfattelser, tør jeg ikke udtale mig om, det er i Virkeligheden Spørgsmaal, der i langt højere Grad interesserer og vedrører min Kollega Ministeren for Handel og Søfart. Hvis der under Lovforslagenes senere Behandling kommer Spørgsmaal frem om paa ny at sætte det ind, skal jeg ikke kunne modsætte mig det; men saaledes som det hele foreligger nu, synes jeg i og for sig, at det rigtige er, at Renteraadet gaar ud af dette Lovforslag, ligesom det alt er gaaet ud af Banklovforslaget.

Jeg kan indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg, som sagt, har kunnet slutte mig til de saavel af hele Udvalget som af dets Flertal stillede Ændringsforslag, og jeg udtaler min Glæde over, at der er opnaaet saa stor Enighed, som den højtærede Ordfører udtalte.

Ordføreren (Bramsen): Jeg er vel tilfreds med de Udtalelser, den højtærede Minister fremsatte, idet han fremhævede det Punkt, hvor jeg nærede nogen Betænkelighed, og jeg har ogsaa i ham fundet en Meningsfælle i dette, at vi ikke kan og ikke bør vedtage et Renteraad, som er knyttet til en Betingelse, dette Ting for længere Tid siden har umuliggjort. Jeg vil endnu en Gang pointere, at det overhovedet er imod de danske Sparekassers Ønske at faa et saadant Maksimalrenteraad, hvad enten Talen er om at faa det for dem selv alene, eller Forholdsregelen skal gælde saavel for Banker som for Sparekasser. Jeg synes, at det derigennem er blevet meget simplere for os alle sammen, thi det er jo en Hindring, som for nærværende Tid har bragt Meningsforskel. Selv om de interesserede Parter gennem deres Fællesrepræsentation udtaler, at de ikke ønsker noget saadant, saa er det ærede 6te kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) selvfølgelig i sin gode Ret, naar han støtter sig til et Antal Medlemmer indenfor Kommissionen, der havde den modsatte Mening; det var imidlertid ikke Fællesrepræsentationen for de danske Sparekasser, det var Mænd af Sparekasser-verdenen, som mente, at naar man fik det indført baade for Banker og Sparekasser, kunde det være ønskeligt. Bagefter har vi faaet Andragende fra Fællesrepræsentationen,